

[Elmqvist.]

Men dertil kræves efter min Mening ogsaa i høj Grad, at den højtærede Minister og hans Administration træder op med fast Haand, naar der virkelig konstateres Misbrug, og dette synes jeg langtfra altid kan siges at være Tilfældet. Jeg kan saaledes nævne, at jeg som Medlem af Arbejdsanvisningskontoret i Svendborg for et Aars Tid siden modtog en Klage fra en Borger over nogle Arbejdere, som efter at have begyndt deres egen Virksomhed stadig hævede Understøttelse. Klagen blev af Arbejdsanvisningskontoret sendt til Direktoratet. Jeg skal ikke hæfte mig ved, at det tog over et halvt Aar, inden der blev truffet en Afgørelse. Da Afgørelsen endelig blev truffet, saa gik den ud paa, at det maatte erkendes, at nogle af de paagældende Arbejdere, som der var klaget over, uretmæssigt havde oppebaaret Understøttelse. Men hvad blev saa Følgen deraf? Jo, Følgen blev den saare milde, at de paagældende Arbejdere blev forpligtet til at tilbagebetale den uretmæssigt oppebaarne Understøttelse og dermed færdig. Naar der ikke sker andet end dette, at de Arbejdere, der uretmæssigt har oppebaaret Understøttelse, maa tilbagebetale Understøttelsen, saa er Faren ved at oppebære uretmæssig Understøttelse ikke just katastrofal. Det er efter min Mening en Fejl, at Administrationen tager saa let paa saadanne Misbrug. Naar den højtærede Minister ønsker, at denne Lov skal bidrage til at tage Livet af Talen om Misbrug og til at tage Livet af Misbrugene, saa deler vi, som sagt, alle dette Ønske, men for at dette Ønske skal kunne gaa i Opfyldelse, kræves afgjort, at Ministeren og Administrationen griber alvorligt ind, ikke hvor Paastanden er ubevist, men hvor Misbrugene er bevist og maa erkendes. Er Straffen kun den, at man maa betale tilbage, hvad man uretmæssigt har oppebaaret, ja, saa er Risikoen ved at begaa Misbrugene alt for lille for svage Sjæle, og da vil der fortsat ske Misbrug. Jeg haaber, at Ministeren i Overensstemmelse med det Ønske, han fremsatte før, vil overveje dette, og at der, som sagt, hvor Misbrugene virkelig konstateres, vil blive taget fat med fast Haand. Det er vist den bedste Maade, hvorpaa man kan komme Misbrugene til Livs.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg vil gerne takke for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. Jeg kan erklære mig enig med det ærede Medlem Hr. A. Johansen i, at man naturligvis ikke bør benytte denne Lovgivning eller en

hvilken som helst anden Lovgivning til at hjælpe de daarlige Arbejdsgivere til at faa de bedste Arbejdere, altsaa i Virkeligheden til at gaa imod ogsaa de gode Arbejdsgiveres Interesser.

Det ærede Medlem Hr. Rahbek har Ret i, at de unge Mennesker naturligvis ikke skal kunne komme uden om Lovens Bestemmelser ved at flytte ind i de Kommuner, hvor der findes Arbejdsanvisningskontorer, men det ærede Medlems egne Partifæller har i alt Fald begrænset sig til at stille Forslag om Oprettelse af bykommunale Udvalg i de Byer, hvor der ikke findes Anvisningskontorer, ud fra den Forudsætning, at i de Byer, hvor der er Arbejdsanvisningskontorer, søger man for at gøre det, som skal gøres, hvis man opdager noget af det, det ærede Medlem befrygter. Vi har her imødekømt det ærede Medlems Partifæller paa dette Punkt som paa adskillige andre Punkter.

Saa spørger det ærede Medlem om de to Maaneder. Jeg har ikke overværet de afsluttende Udvalgsforhandlinger, hvor det ærede Medlems Partifæller fik sat Bestemmelsen ind om de to Maaneder — det begyndte vist med 4 Maaneder, svarende til Ungdomsarbejdslovens 4 Maaneder —, men fordi en Mand tager ud og søger Arbejde 5—6 Dage og undlader at hæve Understøttelse, er det naturligvis ikke Meningen, at han skal kunne begynde paa en ny 2 Maaneders Periode. Det vilde være i Strid med al Rimelighed. I det hele taget kan en Mand ikke ved at undlade at tage Understøttelse opnaa Rettigheder, som han ikke vilde have, hvis han blev ved med at oppebære Understøttelse. Han kan f. Eks. ikke ved at undlade at hæve Understøttelse nogle Dage undgaa et opbruge det sidste Aars Maksimum, altsaa at blive, hvad man kalder Maksimalist, hvorved han kommer ud for at skulle gaa uden Understøttelse i et Aar og dog betale fuldt Kontingent. Man kan ikke undgaa at blive Maksimalist derved, at man uden at have Arbejde undlader at hæve sin Understøttelse. Det gælder ogsaa paa et Omraade som dette, at man ikke kan frigøre sig ved at undlade at møde til Kontrol. Man skal nemlig ogsaa præstere et Arbejdsbevis, f. Eks. for at godtgøre, at man ikke er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen. Der er en lang Række Omraader, hvor Arbejdslosheds-kasserne i Forvejen arbejder med Problemet Undladelsesforbrydelser, om jeg tør bruge det Udtryk. Man undgaar ikke en eller anden Følge af at blive kontrolleret hver Dag ved at blive borte. Det er der fuld Sikkerhed